

Пролог

Тихата топла лятна нощ отдавна беше встъпила в пълновластните си права и беше сменила суматохата на деня с всичката му важна угриженост и дребнава суетня. Тъмното ѝ наметало укротяваше, сладко приспиваше всичко живо и бавно го унасяше в дълбок сън. Магиите ѝ не действаха може би само на влюбените сърца, за които вечността отлиташе като миг. На едно безлюдно място на морския бряг сиротно припламваше огън, който хвърляше наоколо тайнствени сенки. Пред него седеше някакво безформено същество. Свидетел на присъствието му беше само безкрайната Вселена, ярко искряща със звездните си светове, и Луната, примамливо опънала върху гладката морска шир сребрилата си пътека към вечността. Наоколо цареше такава тишина, че дори морето не дръзваше да я наруши с шепота на вълните си. Сякаш времето беше спряло завинаги и беше изгубило целия си смисъл. Миг от вечността.

Съществото се раздвижи, издаде някакви неясни звуци и бавно започна да се разделя на две мърдащи части. После се чу глас:

– Боже, понякога в този грешен свят е толкова хубаво.

– Честно казано, направо не ми се тръгва.

– И на мен.

Огънят припламваше ярко и ревностно се опитваше да извоюва от нощта късче пространство. Светлите му отблясъци ту потъваха в мрака, ту смело се устремяваха далеч напред и осветяваха природата в естествените ѝ багри.

– Та какво решаваш, Ригден?

– Изводите ми са печални, разбира се. Но все пак мисля да не бързам с окончателното решение... Струва ми се, че е по-добре да останем още малко.

– Е, не всичко е толкова лошо. Щом си решил да останеш, дай им поне още един шанс и ми разреши...

В този миг незнайно откъде над морето полъхна лек ветрец, който оживи лунната пътека. Тя заискри омайващо със сребристите си отблясъци, примамвайки към тайнствената далечина. Природата сякаш нарочно дразнеше съществото, като го обгръщаше от една страна със своята вечност, а от друга – с естествената земна хубост. Явно в този ненаатрапчив порив се криеше съкровена тайна, която само тя знаеше.

1.

Не е тайна, че Съдбата ни води по известен само на нея сложен път от фини взаимовръзки, природни явления, загадъчно преплетени пътечки от отделни случайности и съвпадения. В крайна сметка се стига до някое конкретно събитие, до решаващия кръстопът. И тук човек дръзва да се надява, че му се дава възможност да избира. Но чрез логическо преплитане на обстоятелствата все същата неумолима сила на Съдбата неусетно му помага да направи своя избор. Защото според нейния замисъл редица събития неизбежно трябва да сближат напълно непознати хора, които, живеейки в своя мъничък свят, дори не подозират какво ще стане. Но сближаването им ще ги накара да действат заедно, да търсят съвместно обща цел, като същевременно предпоставят куп решаващи събития в живота на други хора.

Такава участ споходи и мен. Аз съм родена в дълбоката руска провинция. Родителите ми бяха военни и честно и добросъвестно изпълняваха своя дълг. Затова началниците им също така честно и добросъвестно ни изпращаха в различни кътчета на тогавашната ни необятна родина – Съветския съюз. Така семейството ни се озова в Украйна, в „страната на цъфтящите кестени“, в един ухаещ на рози миньорски град.

Трябва да кажа, че съм доста общителна и с разностранни интереси. За мен никога не е било проблем да намеря общ език с непознати хора. Затова на новото място моя милост бързо намери съмишленици. Ние заедно посещавахме различни кръжоци, включително по бални танци, ходехме на кино, на кафе, на театър. Изобщо, както се казва, животът си вървеше.

Всичко беше чудесно, но... до определен момент. Защото Съдбата си има свои планове. Ненадейно за близките ми, и най-вече за мен, точно в разцвета на моята младост тя ме хвърли във водовъртежа на такива тежки изпитания, че едва не загинах от пълна безнадеждност и неистов страх пред смъртта.

2.

В началото на последната учебна година започна да ме измъчва непрекъснато главоболие, и то силно и продължително. Родителите ми тръгнаха да ме водят по лекари. Повечето пъти

лекарите обсъждаха резултатите на четири очи с тях и това доста ме разтревожи. Неясните съмнения започнаха да терзаят душата ми, защото най-лошо за мен беше пълното неведение.

Всичко това страшно ме плашеше до момента, когато случайно подслушах разговора на майка ми с професора:

– ...но все пак трябва да има някакъв изход, нали?

– Разбира се, изход винаги има. Но, вижте, този малък тумор след време може да започне да прогресира. А това е много опасно. Желателно е да го оперираме още сега, докато не е станало късно... Между другото, в Москва има много добра клиника с отлични специалисти по тези проблеми. Но там трудно се влиза. Болните чакат с години. А момичето трябва да се оперира възможно най-бързо... Трудно е да се предвиди как ще се развие заболяването, особено когато туморът е в главния мозък. Понякога човек живее година, понякога повече... Във всеки случай обаче не бива да се отчайвате. Потърсете познанства или връзки...

Повече не ги слушах. В главата ми отекваше само една фраза: „Година... И край!“ Чувствах се обречена и опустошена. Шумната болнична суетня постепенно започна да се отдалечава и да отстъпва място на прииждащата вълна от мисли: „Да умра толкова млада! Та аз дори още не съм живяла. Защо точно аз? Какво лошо съм сторила?!“ Беше вик на отчаяние. Сълзите ми рукоаха като поток. Започнах да се задушавам в тази болнична гробница и се втурнах навън. А в ушите ми като страховито ехо звучеше гласът на професора: „Една година! Една година... Една!“.

Чистият въздух ме блъсна в лицето с опияняващия си аромат. Постепенно се успокоих и се огледах. След дъжда дърветата бяха приказни, целите в диамантени висулки. Всичко наоколо сияеше чисто, като ново. Топлината, излъчвана от земята, покриваше асфалта с тънка мъглица и правеше нещата да изглеждат нереални. Боже, колко хубаво беше наоколо! Красотата на природата, която преди не забелязвах, сега беше придобила някакъв нов смисъл за мен, някаква нова прелест. Всички дребни проблеми, заради които така се ядосвах всеки ден, сега ми се струаха глупави и безсмислени. Гледах с болка и тъга яркото слънце, свежата зеленина, слушах веселите гласове на птиците и си мислех: „Колко глупаво пропилях живота си. Така ме яд, че не успях да направя в него нещо истинско!“ Всички предишни обиди, сплетни и суета – всичко изгуби смисъл. Сега за мен хората наоколо бяха късметлии, а аз – затворничка в замъка на Смъртта.

За известно време изпаднах в ужасна депресия. Изгубих интерес към училището, към дрехите, към всичките си увлечения. Избягвах досадните въпроси на родителите си, затварях се в стаята си и с безразличие прелиствах разни книги и списания. Много ми се искаше да се наплача „на нечие рамо“, да разкажа на някого колко ме е страх да умра, преди дори да съм започнала да живея. Разбира се, най-близка ми беше мама. Но коя майка, с какво сърце ще издържи да чуе от устата на собственото си дете такава покъртителна изповед? Веднъж седнах на бюрото насаме с тягостните си мисли, взех писалката и описах всичките си усещания. Доста ми олекна. Тогава реших да си водя дневник. По-късно той стана най-добрият ми „приятел“, който търпеливо понасяше всичките ми изповеди по повод ужасната ми съдба.

Единственото, което все още някак ме разсейваше от тежките мисли, беше общуването с приятелите. Естествено не им казах, че съм болна. Просто не исках да виждам и тях с натъжени лица и очи, изпълнени със съчувствие като на родителите ми. Това щеше да ме смаже окончателно. Забавляваше ме веселият им брътвеж, обсъждането на проблеми, които за мен бяха пълен абсурд. Сега вече гледах на всичко през призмата на някакво ново виждане, със завистта на човек, който в самия разцвет на младостта си трябва да си отиде от този загадъчен, така и неразгадан свят. Нещо в мен определено се промени, пречупи се.